

לקח מהפרשה

"ששת ימים תעשה מעשיך..." (יח' כג')

ביטחון – זה מה שנצרך לנו כיום הזה יותר מאוויר לנשימה. ביטחון באלוקים חיים. לבטוח בה' יתברך ולדעת שהוא המנהיג, הוא בעל הכוחות כולם ועליו אנו יכולים להשליך את כל צרותינו ומועקות נפשנו. לדעת בידיעה ברורה שאנחנו לא מנהלים את העולם. פשוט כך. אף אחד מאיתנו לא מוסמך להחליט 'מה יהיה', השאלה שנשאלת היום בקרב כל האנשים שאינם סמוכים על יתדות הביטחון באלוקים חיים. דווקא משום שאנו יודעים שהכוח אינו בידנו, ודווקא משום שאנו קובעים במוחנו שכל המעשים הנעשים תחת השמש יצאו מתחת ידו של מי שאמר והיה העולם, דווקא משום כך, יש בידנו להיות רגועים ושלווים, אבל ממש רגועים!

כדי להמחיש את הדבר ניקח משל מהחיים: חתן התארס בשעה טובה ומוצלחת בדיוק בתקופה שבה ב"ה ישנן הרבה שמחות, ואין אולם פנוי באותה תקופה שיכול להשכיר לו את האולם ליום חופתו. חתן כזה נכנס בדרך כלל ללחץ הלא הוא מוכרח להשיג אולם וכשזה לא בנמצא הוא במועקה. והנה מזדמן לחתן זה לפגוש חבר טוב שגם הוא התארס ועומד לפני נישואין. ומגלה שחברו זה שמח וטוב לב ללא צל של מועקה. 'ממראה פניך אני מבין שכבר השגת אולם' אומר החתן לחברו. 'בכלל לא – עונה החבר – בכלל לא חשבת על כך עד לרגע זה' ומותיר את החתן המדובר בעיניים פקוחות מתמהון. מה?! עוד לא התחלת לחשוב על אולם?! איך אתה כל כך רגוע?! והשני מביט עליו כאילו אינו יודע על מה הוא מדבר, ועונה: 'וכי איך יודע שאבא שלי הוא בעל הבית של כל האולמות בעיר?! כל האולמות ברשותו והוא מנהל את כולם, וכי יש לי סיבה לחשוש?! הלא אבא שלי בוודאי ייתן לי, לבנו יקירי, אולם אחד מאולמותיו!!!'

אם החתן ההוא 'הבן של...' יכול ללכת 'רגוע באולמו', כל אחד יכול ללכת רגוע בעולמו, כל אחד! כי זה ממש אותו דבר. בדיוק כשם שאנו מבינים בהגיון שלחתי זה אין כל סיבה להיות במתח, שהרי אביו שולט ביד רמה על כל אולמות השמחה, ובוודאי ייתן לו אולם אחד, כך באותה מידה – והרבה יותר מכך – צריכים אנו להבין שגם אנו כבניו של בעל העולם הלא הוא אבינו מלכנו, יכולים להיות רגועים ושקטים משום שיש מי דואג לנו, לא רק לאולם שמחות, אלא לכל צרכינו, מאל"ף ועד תי"ו.

ובעל העולם שעליו אנו סומכים הרי נאדר בגבורה הוא ובידו כל הכוחות כולם ואין מי שיאמר לו מה תעשה ומה תפעל, בניגוד לבעל האולמות העלול להיתקל לפתע בהתנגדותם של גופים מסוימים עירוניים וממשלתיים, שיחליטו להפקיע ממנו את הסמכות והבעלות וכידוע..., נו אז האם כל זה עדיין לא מספק לנו את העילה להיות רגועים גם בלחץ האירועים החולף על ארץ ישראל?! למה לא נחזיר למוחנו אחת ולתמיד שיש לנו אבא רחום וחנון המחזיק בידיו את השליטה על כל העולמות כולם, ואיש לא יוכל לפגוע בנו ולהציק לנו אם לא תינתן לו רשות מאבא, ואבא הרי רוצה בטובתם של בניו ורק בטובתם. תוצאות המשוואה הזו צריכות איפוא להביאנו לידי שלווה אמיתית, וכמו שהתבטא הסבא מקלם: '**הביטחון בבוא עולם הוא הגלולה המתוקה של החיים**' היא השמנונית של העולם הזה, כי אדם המעביר את חייו בשלווה ובמנוחה, אין מאושר ממנו...

(עפ"י עלינו לשבח)

פינת ההלכה

מהלכות פורים / משלוח מנות

- א: אחת ממצוות החג היא מצוות 'משלוח מנות'.
- ב: צריך לתת לחבר אחד בפורים שתי מנות של מיני אוכל.
- ג: יין נחשב למנה, ומצטרף למנה אחרת כדי לקיים את המצווה. (אפשר לשלוח חלה טעימה ויין משובח).
- ד: רצוי שהאוכל שנותנים יהיה מוכן לאכילה. (לא לשלוח בשר לא מבושל...).
- ה: יוצאים ידי חובה במשלוח לאדם אחד. אך נוהגים לשלוח להרבה אנשים.
- ו: צריך שהמשלוח שיוצאים בו ידי חובה יהיה חשוב ויקר וישמח את המקבל.
- ז: במשלוחים ששולחים מעבר למשלוח שיוצאים בו ידי חובה, אפשר לשים מה שרוצים ללא הגבלה.
- ח: כל אחד מבני הבית צריך לשלוח לחבר אחד. ומחנכים גם ילדים לפני גיל בר מצווה לשלוח מנות.
- ט: רצוי לשים במשלוח מוצרי מזון קנויים עם הכשרים טובים, (כדי לא לעבור על איסור 'בל תשחית').
- י: כששולחים מוצרי מזון ביצור עצמי צריך לציין על המוצר אם הוא 'חלבי' 'בשרי' או 'פרוה'.
- יא: רצוי לשלוח את המשלוח באמצעות שליח, (אחד הילדים...), ונוהגים לארוז את המשלוח באריזה יפה.
- יב: רצוי לשלוח מנות גם לחברים הפחות קרובים כדי להרבות באהבה.

חכמת חיים: (מהספר שימחיה)

ביקורת במצב של מצוקה, יוצרת שחיקה ולא תמיכה.

"וכי יכה איש את עין עבדו או את עין אמתו ושחתה לחפשי ישלחנו תחת עינו..." (כ"א כו')

תחילת צמיחת העבדות אנו מוצאים בתורה אצל כנען (בנו של נח) שבעשותו התועבה לאביו הראה לכל שאינו ראוי לחרות (בראשית ט' כה'), העבדות הכנענית נוסדה איפה על רקע ההשחתה המוסרית, שאין תקנה למושחתי המידות אלא שיהיו עבדים לבני שם, ומהם ילמדו ויבואו על תיקונם.

לפיכך אמרה התורה, שאם האדון אינו מקיים מטרת העבדות, יצא העבד לחרות.

ושה הטעם שהעבד הכנעני יוצא בשן ועין כי מאחר שהאדון מתאכזר על עבדו אינו ראוי עוד להיות אדון עלי (הרב ריינס)

תזונה נכונה עוזרת לריכוז/ חלק א'

גם תוספי מזון מסוימים עלולים לגרום להשפעה שלילית על התנהגות הילד. לפניכם קטע ממאמר של ד"ר חיים סדובסקי המתייחס למחקר מפתיע בנושא:

"קהל יעד עיקרי לצבעי מאכל וממתקים מלאכותיים, הוא כאמור, הילדים. זאת למרות שילדים רגישים לחומרים הללו פי כמה מאשר מבוגרים... במחקרים אחדים אף נמצא שהילדים רגישים עד פי חמישים ממבוגרים! ובכן, למרות כל הידוע, אין החלטה חד-משמעית מצד משרד הבריאות להפסיק את השימוש בכל אותם צבעי מאכל וחומרי הטעם והריח שבסוכריות ובשלונונים... אמנם מרבית התוספים מוגבלים בכמותם ומחויבים לציין את דבר מציאותם, אלא שאף אחד לא טורח להסביר מהו כל תוסף, או לאילו סכנות נחשף המשתמש וכך נוצר האבסורד שהצרכן יכול לקרוא על האריזה: E110 "ילו סנסט", בלי להעלות על דעתו שהצבע הזה עלול להחמיר תופעות אלרגיות אצל מי שרגיש לאספירין, או שעלול לגרום להיפראקטיביות ולבעיות קשב..."

על דרכי ההתמודדות בנושא אי"ה בשבוע הבא. שבת שלום, שושנה.

סיפור לשבת

יהודים בחזית

הקרב על נהר הוויפרזו היה קשה. הגרמנים ידעו כי אחרי הנהר הזה באים הויסטולה וורשה, ואחרי ורשה באה ברלין! הם הקימו בצורי בטון בשפתו המערבית של הנהר, וכדי להרויח זמן השאירו כוחות קטנים גם בעברו המזרחי. המשימה שהטלה על חילי הפלגה הפולנית הייתה לכבש תחנת רכבת קטנה בצדו המזרחי של הנהר. עמדה זו הייתה חיונית להובלת הגשרים הטרומיים כדי לחצות את הנהר. חיים שפירא, בחור ישיבה שגיס למאמץ המלחמתי, פקד על פוח ובו שלשה טנקים, שנשלח לאגף את הגרמנים מאחור. לפי המידע המודיעיני, הגרמנים לא החזיקו טנקים בצד המזרחי. לכן כשהופיעו פתאום מולו חמשה טנקים ענקיים, ההפתעה הייתה גדולה ולא נעימה כלל.

הקרב היה קשה. היו נפגעים משני הצדדים. לבסוף הצליחו חילי הפלגה לגבר על הגרמנים, לא-מעט בזכות תושייתו ועז-לבו של חיים, שהוסיף להלחם מהטנק שלו גם לאחר שזה ספג פגיעה שנטלה ממנו את כשר התנועה. רגע בטרם עמד הטנק להתפוצץ, קפץ ממנו ואז חש מכה חזקה בערפו. קדם שאבד את הכרתו הספיק ללחש "שמע ישראל". הוא התעורר על מטת-שדה צרה. כשנסה להזיז את ראשו, חש כאב חריף. הוא הושיט יד וחש בתחבושות שעטפו את צווארו. "אל תדאג, אינך פצוע קשה", הרגיעה אותו האחות. "לו היה הפדור חודר עוד מילימטר, היית מת או נשאר משתק לכל ימי חייך".

קבוצה חדשה של חילים פצועים הגיעה והוא עקב אחר הטפול בהם. אח אסף את מדיהם המלכלכים והשליך אותם על משאית. פתאום הכתה בראשו המחשבה: "התפללי! היכן התפליו שהחזיק בכיס מכנסיו?". הוא רץ אל האח ושאל בבקלה לאן מובלים המדים. האיש השיב, כי במרחק פשוני מילין מהמקום מפעלת מכבסה זמנית שבה מכבסים כל המדים. חיים בקש את רשותו לעלות למשאית ולהצטרף לנסיעה, אבל האח דחה את הבקשה משום שהכבסה מזיקת.

לבו של חיים נשבר. התפליו שנשא עמו כל השנים, ושמאו בר-המצוה לא עבר עליו יום בלא שייניחו – אבדו. הוא היה נחוש בדעתו לאתרו ויהי מה. ליד בית-הרפואה ראה תלת-אופנוע גרמני. זה היה פנאך 'שלה מלחמה' של אחד הקצינים או הרופאים. בסל הצמוד אליו היו כמה בקבוקי ויסקי ורובה אוטומטי. אף-על-פי שהיה לבוש פיג'מה של בית-הרפואה, עלה חיים במהירות על המושב ויצא לדרך. בעבורו של שדה הבחין בתימרת עשן סמיך והבין כי זו המכבסה המאלתרת. כשהתקרב נוכח שצדק. סיר גדול עמד על האש וסביבו נערמו ערמות של מדים. ארבעה אנשים מבגרים, לובשי מדים, השירו את הבגדים במים הרותחים.

חיים מהר אליהם וספר להם כי יש רמון-יד בכיס המדים שלו וכי בא להזהירם מפני הסכנה. הם גיחכו. "אתה חושב אותנו לטפשים? אנחנו בודקים את הכיסים", אמרו. חיים לא התנאש. הוא הציג בקבוק ויסקי לכל אחד ואחד מהם אם ימצאו את מכנסיו. חיש-מהר חדלו הארבעה מפל עסוק אחר והתרכזו במציאת מכנסיו. עד מהרה נמצאו המכנסים ובתוכם האוצר היקר. כשחזר לבית-הרפואה המתין לו חיל זועם. "זה הסוף שלך", צעק והצביע על האופנוע. "אתה יודע למי זה שלך? לקולונל, המנתח הראשי, דוקטור קרביץ! הוא אחרי!".

"דוקטור קרביץ?", חשב חיים, "הרי זה שם יהודי!". הוא הבהל לארנה קטנה ליד אהל הנתוחים – לשפתו של המנתח הראשי. הקולונל נתן בו מבט נוקב ובקש הסבר לשמוש באופנוע ולהעלמת בקבוקי הויסקי. "השארתי במקנסי תמונות של הורי והייתי חייב למצואן", שקר חיים. "תן לי לראותן", דרש המנתח. חיים נבונד. הוא אמר לו כי יראה לו אותן בפרטיות. המנתח בקש מהנוכחים לצאת מהנוכחים לצאת מהלשכה. בידיים רועדות הוציא חיים את התפליו והניחו על השלחן. "נשאתי אותן עמי במשך כל המלחמה", אמר בהתרגשות, "לא עבר עלי יום מבלי להניחו. הייתי חייב להשיבו אלי!". המנתח הראשי הביט בתפליו בדממה ולפתע מלאו עיניו דמעות. "גם אני נהגתי להניח תפליו עד גיל שמונה-עשרה", מלמל. "אבי היה חסיד, חזט, ורצה שאמשך בדרך, אבל אז באה המהפכה ואני פניתי ללמודי רפואה". הקולונל מחה את דמעותיו ואמר: "עתיד היית לחזור לחזית בעוד שבוע, אבל אני פוקד עליך לנוח פאן שלשה שבועות נוספים. הצבא יוכל לנצח במלחמה בלעדיך..."